"मीठे बच्चे– यादमा रहँदा-रहँदै यो कलियुगी रात पूरा हुन्छ, तिमी बाबाको पासमा जान्छौ, फेरि दिनमा आउनेछौ। यो पनि आश्चर्यजनक यात्रा हो।"

प्रश्नः– तिमी बच्चाहरूलाई स्वर्गमा जाने इच्छा किन हुन्छ?

उत्तरः– किनकि तिमीलाई थाहा छ– जब हामी स्वर्गमा जान्छौं तब नै बाँकी सबै आत्माहरूको कल्याण हुन्छ, सबै आफ्नो शान्तिधाम घरमा जान सक्छन्। तिमीलाई स्वर्गमा जाने कुनै लोभ छैन। तर तिमीले स्वर्गको स्थापना गरिरहेका छौ। यति धेरै मेहनत गर्छौं त्यसैले स्वर्गको मालिक पनि अवश्य बन्छौ। बाँकी तिमीलाई कुनै अरू इच्छा छैन। मानिसहरूलाई त इच्छा हुन्छ– हामीलाई भगवान्को साक्षात्कार होस्, तर उहाँले त तिमीलाई स्वयं पढाउँदै हुनुहुन्छ।

गीतः– रात के राही....

ओम् शान्ति। रात के राहीको अर्थ त बच्चाहरूले नम्बरवार पुरुषार्थ अनुसार जान्दछौ। यदि बच्चाहरूको स्वदर्शन चक्र घुमिरहन्छ, स्मृति रहन्छ भने उनीहरूले सम्झन सक्छन्– वास्तवमा हामी दिन अर्थात् स्वर्गको कति नजिकै पुगेका छौं। बच्चाहरूलाई सम्झाइएको छ– यो बेहदको दिन र रात हो। ब्रह्माको बेहदको रात भनिन्छ। शास्त्रहरूमा कति राम्रो नाम राखिएको छ। यस्तो त भनिदैन– लक्ष्मीनारायणको पनि रात हुन्छ। होइन। ब्रह्माको दिन, ब्रह्माको रात भनिन्छ। लक्ष्मीनारायण त त्यहाँ राज्य गर्थे। फेरि अवश्य सृष्टिचक्रलाई घुम्नु छ। लक्ष्मीनारायणको राज्य फेरि सत्ययुगमा आउनु छ। सत्ययुगपछि त्रेता, द्वापर, कलियुग अवश्य आउनु छ। त्यसैले अवश्य सत्ययुगमा फेरि उनै राजा हुनुपर्छ। यो ज्ञान केवल शिवबाबाले नै ब्रह्माद्वारा तिमी बच्चाहरूलाई दिनुहुन्छ, त्यसैले तिमीलाई नै सृष्टि चक्रको ज्ञान छ, देवताहरूलाई छैन। तिमी ब्राह्मणहरूको बुद्धिमा यो चक्र घुमिरहन्छ। यसकारण नाम राखिएको छ ब्रह्मा र ब्रह्माकुमार कुमारीहरूको रात। अहिले तिमी दिनतर्फ गइरहेका छौ। सत्ययुगलाई दिन कलियुगलाई रात भनिन्छ। तिमी बच्चाहरूलाई थाहा छ– हाम्रो यो यात्रा कलियुगको अन्त्य र सत्ययुग आदिको संगममा नै हुन्छ। तिमी बसेका छौ कलियुगमा, तर तिम्रो बुद्धि वहाँ छ। आत्माले सम्झनु छ– हामी यो शरीर छोडेर बाबाको पासमा जानु छ। शरीर त अन्त्यमा छोड्छौ जब गन्तव्यमा पुग्नेछौ अर्थात् बाबाले योग सिकाउन बन्द गर्नु हुनेछ। पढाइको अन्त्य हुन्छ, तबसम्म बाबाले सिकाइ, पढाइ रहनुहुन्छ। बच्चाहरू बाबाको यादमा रहन्छन्। यस्तो यादमा रहँदा-रहँदै रात पूरा हुनेछ र बाबाका पासमा जान्छौ। फेरि तिमी आउनेछौ दिनमा। यो हो तिम्रो अनौठो यात्रा। बाबाले दिन स्थापना गर्नुहुन्छ– तिमी ब्रह्माकुमार कुमारीहरूको लागि। अब दिन अर्थात् सत्ययुग आउँदै छ। अहिले तिमी कलियुगी रातमा बसेका छौ। निरन्तर बाबालाई याद गरिराख।

बाबाले सम्झाउनु भएको छ– सबै अवश्य मर्नुपर्छ। मानिसहरूले सोध्छन्– कहिले मर्नुपर्छ? कहिले विनाश हुन्छ? अहिले दिव्य दृष्टिद्वारा विनाशको साक्षात्कार भएको छ। फेरि यी आँखाले देख्नुपर्छ। त्यस्तै स्थापना, जसको साक्षात्कार गरिन्छ, त्यो पनि यी आँखाले देख्नु छ। मुख्य जुन ब्रह्माको दिन र रातको गायन छ, उनलाई नै स्थापना र विनाशको साक्षात्कार भएको छ। जुन कुरा दिव्य दृष्टिद्वारा देखिएको छ, त्यो प्रत्यक्ष रूपमा अवश्य देखिनेछ। भक्तिमार्गमा जति पनि साक्षात्कार हुन्छ, त्यो दिव्य दृष्टिले देख्छन्। तिमीले पनि

दिव्य दृष्टिले देख्छौ। तिमीलाई कुनै चीजको इच्छा रहँदैन। संन्यासीहरूलाई इच्छा रहन्छ– परमपिता परमात्मालाई देख्ने। यहाँ तिमी बच्चाहरूलाई त स्वयं परमपिता परमात्मा बसेर पढाउनुहुन्छ। तिमीलाई इच्छा छ स्वर्गमा जाने। बच्चाहरूलाई थाहा छ– हामी स्वर्गमा जानेछौं तब सबैको कल्याण हुन्छ। अहिले तिमी बच्चाहरूलाई थाहा छ– बेहदका बाबा जो मनुष्य सृष्टिको रचयिता बीजरूप हुनुहुन्छ उहाँले वृक्षको आदि, मध्य, अन्तका बारेमा जान्नुहुन्छ। हामी अहिले उहाँ बाबा र उहाँले दिने वर्सालाई जान्दछौं। जस्तै, त्यो वृक्ष हुन्छ, थाहा हुन्छ– यो आँपको रुख हो । बीज रोपेपछि पहिला दुई चार पात निस्कन्छन् फेरि वृक्ष ठूलो हुँदै जान्छ। त्यो भयो जड बीज। यहाँ बाबा हुनुहुन्छ मनुष्य सृष्टिको चैतन्य बीजरूप, उहाँलाई नै नलेजफुल भनिन्छ।

बच्चाहरूलाई थाहा छ– यो पाठशाला हो, जसमा यो पढाइ मिलिरहेको छ र तिमीले योग पनि सिकिरहेका छौ। यो विद्याबाट तिमी भविष्यमा राजकुमार राजकुमारी बन्छौ। आत्मा पवित्र अवश्य हुनुपर्छ। अहिले त सबै अपवित्र छन्। तर पनि कसैलाई पतित भन्यौ भने उनीहरूले मान्दैनन्। भन्दछन्– कृष्णपुरीमा पनि एक अर्कालाई दुःख दिने कंस, रावण आदि थिए। एक अर्कालाई सुख दिनेलाई पावन भनिन्छ। स्वर्गमा कसैले पनि दुःख दिदैन। त्यहाँ त बाघ र बाख्राले पनि सँगै पानी पिउँछन्। कसैलाई पनि दुःख दिंदैनन्। तर यस्ता कुराहरू कसैले कहाँ मान्छन् र। जे शास्त्रमा पढेका छन् त्यही कुरा बुद्धिमा आउँछ। देवताहरूको पुजारीले आफूलाई आफैंले थप्पड लगाउँछन्। हिन्दूहरूले आफूलाई आफैंले थप्पड लगाएका छन्। आफ्ना देवताहरूको निन्दा गरेका छन्। क्राइस्ट, बुद्ध आदिको कति महिमा गर्छन्। देवताहरूको निन्दा गर्छन्। यो धर्मको ग्लानि भयो नि। गीतामा पनि भनिएको छ– यदा-यदा हि धर्मस्य... नाम पनि भारतको छ। भारतखण्ड नै भ्रष्ट र श्रेष्ठ बन्छ। श्रेष्ठ थिए लक्ष्मीनारायण। भ्रष्ट मनुष्यले श्रेष्ठलाई ढोग्छन्। संन्यासीहरू पनि पवित्र रहन्छन्, तर पनि भगवान्लाई त जान्दैनन्। आफूलाई नै भगवान् भन्छन्। बाँकी अन्य जति पनि गुरु आदि छन् ती सबै पतित छन्, विकारमा पनि जान्छन्। पतित भनिन्छ– विकारीलाई। उसले पावनलाई नमस्कार गर्छ। संन्यासीहरूलाई गुरु बनाउँछन् जसबाट हामी पनि गुरुजस्तै पावन बन्न सकौं। आजभोलि संन्यासी त मुश्किलले बन्छन्, फेरि गृहस्थीलाई गुरु बनाउनाले के प्राप्ति हुन्छ? जबकि उनीहरू आफैं पतित छन्। फेरि पनि नयाँ आत्माहरू आउँछन् त्यसैले उनीहरूको केही महिमा निक्लिन्छ। कसैलाई पुत्र मिल्यो, कसैलाई धन मिल्यो भने खुशी हुन्छन्। फेरि एक-अर्कालाई देखेर सबैले गुरु बनाउन थाल्दछन्। वास्तवमा गुरु बनाइन्छ सद्गतिको लागि। त्यो पनि अवश्य ५ विकारहरूको संन्यास गरेको पवित्र हुनुपर्छ। बाँकी गृहस्थीलाई गुरु बनाएर के फाइदा? ठूला-ठूला गृहस्थी गुरु छन् जसका हजारौं अनुयायी छन्। कुनै एउटाले गुरु बनायो भने उसकै गद्दी चलेर आउँछ। शिष्यहरू उनको खुट्टा धोएर पानी पिउँछन्, यसलाई अन्धश्रद्धा भनिन्छ। मनुष्यहरू गायन गर्छन्– हे भगवान् अन्धों की लाठी तू.... तर यसको अर्थ पनि सम्झदैनन्। अन्धो (बुद्धिहीन) बनाउँछ माया रावणले। सबै पत्थरबुद्धि बन्छन्। यसकारण बाबा भन्नुहुन्छ– यी जति पनि शास्त्र आदि छन् ती सबैको सार म आएर सुनाउँछु। नारदको उदाहरण दिइन्छ। उनलाई भनियो– तिमीले आफ्नो अनुहार त हेर– लक्ष्मीलाई वरण गर्न लायक छौ? लक्ष्मी त स्वर्गमा रहन्छिन्। अहिले तिमीलाई थाहा छ– हामी पुरुषार्थ गरेर भविष्यमा लक्ष्मी वा नारायणलाई वरण गर्नु छ। यो पनि

यहाँको कुरा हो। अनुहार मानिसको छ, चरित्र बाँदरको जस्तो छ। बाबा भन्नुहुन्छ– आफ्नो अनुहार त हेर। मानिसहरूले तिमीलाई भन्छन्– तिमी स्वर्गको मालिक बन्ने लोभ राख्छौ। उनीहरूलाई सम्झाउनु छ– हामी त सारा सृष्टिलाई नै स्वर्ग बनाउँछौ। यति मेहनत गरेपछि त अवश्य मालिक पनि हामीलाई बन्नु पर्ने हुन्छ। कसैले त राज्य गर्छन् नि।

बाबाले सम्झाउनु भएको छ– नम्बरवन हो काम महाशत्रु, जसले मनुष्यलाई आदि, मध्य, अन्त्य दुःख दिन्छ। यो आधा कल्पको कडा दुश्मन हो। ड्रामामा सुख र दुःख भए पनि दुःखमा लैजाने पनि त छ नि। त्यो हो रावण। आधा कल्प रावण राज्य चल्छ। यी कुराहरू तिमी बच्चाहरूले नै जान्दछौ। तिमीहरूमा पनि नम्बरवार छन्। अब हेर भन्दछन्– कैलाश पर्वतमा शंकर पार्वती रहन्छन्। राष्ट्रपति आदि पनि अमरनाथ, कैलाश पर्वतमा जान्छन्। तर यति पनि बुझ्दैनन्, त्यहाँ शंकर पार्वती कहाँबाट आए? के पार्वती दुर्गतिमा थिइन् जसकारण उनलाई बसेर कथा सुनाउनु पर्‍यो? सूक्ष्मवतनमा त दुर्गतिको प्रश्नै उठ्दैन। कति टाढा-टाढा गएर मानिसहरू धक्का खान्छन्। त्यो हो भक्तिमार्ग। दुःख त मानिसहरूलाई पाउनु नै छ। प्राप्ति छ अल्पकालको। त्यो कुनचाहिं प्राप्ति हो? तीर्थमा जति समय रहन्छन्, त्यति समय पवित्र रहन्छन्। कुनै त रक्सी विना रहनै सक्दैनन्, लुकाएर पनि बोतल लिएर जान्छन्। फेरि त्यो कुनै तीर्थयात्री कसरी भयो र? त्यहाँ पनि कति फोहर हुन्छ, कुरै नगर। विकारी मनुष्यहरूलाई विकार पनि त्यहाँ मिल्छ। मानिसहरूलाई ज्ञान नभएकोले सम्झन्छन् भक्ति राम्रो छ, यसैबाट भगवान् मिल्छ। आधाकल्प भक्तिको धक्का खानुपर्छ। आधाकल्प पछि जब भक्ति पूरा हुन्छ तब भगवान् आउनुहुन्छ। बाबालाई दया लाग्छ। यस्तो होइन भक्तिबाट भगवान् मिल्छ। यदि यस्तो हुन्थ्यो भने फेरि भगवान्‌लाई किन पुकार्थे? याद किन गर्थे? भगवान् कहिले मिल्नुहुन्छ, यो कुरा जान्दैनन्। भक्तिबाट कृष्णको साक्षात्कार भयो, सम्झन्छन्– मलाई भगवान् मिल्यो, वैकुण्ठवासी भएँ। कृष्णको दर्शन भयो, गयो कृष्णपुरीमा। तर पनि जान त कोही पनि जादैन। यसरी भक्तिमार्गमा अन्धश्रद्धा धेरै छ। तिमी बच्चाहरूले अहिले बुझिसकेका छौ। बाबा साधारण तनमा आउनुहुन्छ, त्यसैले गाली खानुपर्छ। नत्र कुन तनमा आउने त? कृष्णको तनमा त गाली खानु पर्दैन। तर कृष्ण पतित दुनियाँमा पावन बनाउन आउन्, यो हुन सक्दैन। कृष्णलाई पतित-पावन पनि भनिदैन। मानिसहरू यो पनि जान्दैनन्– पतित-पावन को हुनुहुन्छ, कसरी आउनुहुन्छ? यसकारण कसैलाई पनि विश्वास लाग्दैन। कसरी ब्रह्मा तनमा आउनुहुन्छ, यो कुरा शास्त्रमा त छैन। भनिन्छ– ब्रह्मा मुखद्वारा सूर्यवंशी, चन्द्रवंशी धर्मको स्थापना हुन्छ। फेरि कहिले हुन्छ, कसरी हुन्छ यो कुरा भुल्छन्। प्रजापिता ब्रह्मा त अवश्य कल्पको संगमयुगमा हुनुपर्छ, ताकि ब्राह्मणहरूको नयाँ सृष्टि रच्न सकियोस्। मानिसहरू धेरै अन्यौलमा छन्, उनीहरूलाई बाटो देखाउनु छ। बाबाले आएर कति ठूलो सेवा गर्नुहुन्छ। तिमीले सम्झन्छौ– हामी ५ विकारहरूका कारण एकदम बाँदरभन्दा पनि खराब हुँदै गइरहेका छौं। हामी नै देवता थियौं, फेरि एकदम के बन्न पुग्यौं! यस्तालाई फेरि बाबाले आएर कति उच्च बनाउनुहुन्छ। त्यसैले बाबालाई कति प्यार गर्नुपर्छ। यो कुरा बाबाले सुनाउनुहुन्छ वा दादाले सुनाउनुहुन्छ? यो पनि कति बच्चाहरूलाई थाहा हुँदैन। बाबा भन्नुहुन्छ– विचार गर म सधैं यस रथमा हाजिर रहन सक्छु? यो त हुनै सक्दैन। म त आउँछु नै सेवाको लागि।

बाबाको पासमा समाचार आएको थियो– कसैले सोध्यो, के मनुष्यले कसैलाई सुख दिन सक्छन्? यो मनुष्यको हातमा छ? अनि एउटाले भन्यो– मनुष्यको हातमा छैन, ईश्वर नै हुन् जसले मनुष्यहरूलाई सुख दिन सक्छन्। मानिसको हातमा केही पनि छैन। कुनै बच्चाले फेरि उसलाई सम्झायो– मनुष्यले नै सुख दिन्छ, मनुष्यले नै सबै कुरा गर्छ। ईश्वरको हातमा केही पनि छैन। अरे, तिमीले के पो दिन सक्छौ र। ईश्वरको हातमा नै त छ। सम्झाउनु पर्छ– श्रीमतमा चल्नु छ। परमपिताको श्रीमत विना कसैले सुख दिन सक्दैन। आफ्नो प्रशंसा (बडाई) गर्नु छैन। हामी श्रीमतद्वारा सारा सृष्टिलाई स्वर्ग बनाउँछौं। त्यसैले हेर कति ठूलो गल्ती बच्चाहरूबाट हुन्छ। उनीहरू भन्दैछन्– ईश्वरको हातमा छ। बी.के.ले भन्छन्– मानिसको हातमा छ। वास्तवमा छ त बाबाकै हातमा। श्रीमत विना केही गर्न सकिदैन। मनुष्य बिल्कुल काम नलाग्ने कौडीतुल्य बन्छन्। बाबा भन्नुहुन्छ– रावणले मनुष्यलाई पत्थरबुद्धि बनाउँछ। म आएर तिमीलाई पारसबुद्धि बनाउँछु। महिमा सारा बाबाको नै गर्नु छ। हामी श्रीमतमा चलिरहेका छौं। ईश्वर विना मनुष्यलाई कसैले श्रेष्ठ बनाउन सक्दैन। अच्छा!

ब्रह्मा मुख वंशावली ब्राह्मण कुलभूषण स्वदर्शन चक्रधारी मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको यादप्यार एवं गुडमर्निङ्ग, रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सार:–

१) बाबाले जो यति सेवा गर्नुहुन्छ, हामीलाई उच्च देवता बनाउनुहुन्छ, यस्तो बाबासँग सच्चा दिलको प्यार राख्नु छ। देवताहरूले जस्तै सबैलाई सुख दिनु छ।

२) एक बाबाको सधैं महिमा गर्नु छ। आफ्नो बडाई देखाउनु हुँदैन।

वरदान:– सदा यथार्थ श्रेष्ठ कर्मद्वारा सफलताको फल प्राप्त गर्ने ज्ञानी योगी आत्मा भव

जो ज्ञानी र योगी आत्मा छ, उसको हर कर्म स्वत: युक्तियुक्त हुन्छ। युक्तियुक्त अर्थात् सदा यथार्थ श्रेष्ठ कर्म। कुनै पनि कर्म रूपी बीज विना फल हुँदैन। जो युक्तियुक्त छ, उसले जुन समय जुन संकल्प, वाणी वा कर्म चाहन्छ त्यो गर्न सक्छ। उसको संकल्प पनि युक्तियुक्त हुन्छ। यस्तो होइन गर्न चाहेको थिइन, भयो। सोच्न नपर्नु थियो, सोचेँ। राजयुक्त, योगयुक्तको निशानी हो नै युक्तियुक्त।

स्लोगन:– जसको दिल विशाल छ, उसको भण्डारा सदा भरपुर रहन्छ।